

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz
Sędziowie:	SSO Cezary Olszewski (spr.) SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **małoletniego K. S. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. S. przeciwko Gminie Miejskiej S. - Zarządowi (...) w S.**

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji pozwanego Gminy Miejskiej S. - Zarządu (...) w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 23 grudnia 2013r., sygn. akt I C 1221/13

1. Oddała apelację;

2. Zasądza od pozwanej Gminy Miejskiej S. – Zarządu (...) w S. na rzecz małoletniego powoda K. S. zastąpionego przez przedstawiciela ustawowego M. S. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt: I. Ca. 94/14

UZASADNIENIE

Powód K. S. wystąpił przeciwko Gminie Miejskiej S. – Zarządowi (...) w S. z pozwem o zwolnienie od egzekucji ruchomości w postaci zestawu mebli tj. komody i zestawu narożnego, które to ruchomości zostały zajęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach B. M. w sprawie egzekucyjnej o sygn. KM 1602/12 prowadzonej z wniosku Gminy Miejskiej S. przeciwko T. S.. Jednocześnie domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje powództwo wskazał, że zajęte przez komornika ruchomości stanowią jego, a nie dłużniczki egzekwowanej własność, co potwierdzać miała faktura załączona do pozwu.

Pozwana Gmina Miejska S. – Zarząd (...) w S. nie uznał powództwa i domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zanegowała ważność umowy, na podstawie której powód nabył ruchomości będące przedmiotem postępowania jako że w dacie zawarcia tej umowy powód miał około 10-11 lat, a zatem nie miał zdolności do czynności prawnych. Zdaniem pozwanego na zawarcie przedmiotowej umowy powód winien był mieć zgodę przedstawiciela ustawowego, a brak takiej zgody skutkowało nieważnością czynności prawnej. Pozwana podniosła również zarzut pozorności umowy sprzedaży zawartej przez powoda. W ocenie pozwanego faktycznymi nabywcami zajętych ruchomości byli bowiem rodzice powoda, którzy jedynie celem udaremnienia egzekucji prowadzonej przeciwko matce powoda jako nabywcę mebli wskazali właśnie powoda, a nie siebie.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 1221/13 Sąd Rejonowy w Suwałkach zwolnił od egzekucji ruchomości w postaci zestawu mebli - komody i zestawu narożnego, zajętych dnia 21.08.2013 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach B. M. w sprawie egzekucyjnej Km 1602/12 oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że dnia 23 marca 2009 r. 11-letni K. S., działając za zgodą i poprzez swych przedstawicieli ustawowych: rodziców T. S. i M. S., nabył zestaw mebli (tj. komodę i zestaw narożny) za cenę 2.430,00 zł. (...) te stanowią wyposażenie jego pokoju. Środki na ich zakup pochodziły częściowo z pieniędzy otrzymanych przez K. S. w ramach prezentów komunijnych, a częściowo z darowizny pieniężnej od rodziców.

Rodzice K. S. pozostają w ustroju rozdzielności majątkowej małżeńskiej od początku swego małżeństwa. W roku 2008 T. S. osiągnęła dochód w wysokości 1.025,55 zł, zaś w roku 2009 – stratę w wysokości -3.321,49 zł. Natomiast M. S. w roku 2008 osiągnął dochód w wysokości 28.399,86 zł, a w roku 2009 – 20.342,20 zł.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Suwałkach B. M. prowadzi pod sygn. akt Km 1602/12 postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela Gminy Miejskiej S. – Zarządu (...) w S. przeciwko dłużniczce T. S. o świadczenie pieniężne. Dnia 21 sierpnia 2013 r., w toku powyższego postępowania egzekucyjnego, Komornik dokonał zajęcia szeregu ruchomości znajdujących się w miejscu zamieszkania dłużniczki, w tym zestawu mebli tj. komody i zestawu narożnego o wartości około 500,00 zł, nabytych przez K. S. w dniu 23 marca 2009 r. Przy zajęciu dłużniczka oświadczyła Komornikowi, że ruchomości te nie stanowią jej własności, lecz jej syna – K. S..

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 r. M. S., działając w imieniu i na rzecz swego syna K. S., wezwał Gminę Miejską S. – Zarząd (...) w S. do zwolnienia zestawu mebli tj. komody i zestawu narożnego zajętego dnia 21 sierpnia 2013 r. od egzekucji.

Sąd Rejonowy oceniając materiał dowodowy w kontekście art. 841 k.p.c. uznał, że przedmioty zajęte w czasie egzekucji stanowią własność powoda. Zostały one nabyte na podstawie ważnej umowy dwustronnej. Zakupu przedmiotowych mebli powód dokonał działając poprzez swych rodziców, będących jego przedstawicielami ustawowymi uprawnionymi do dokonania takiej czynności. W ocenie Sądu Rejonowego, brak jest również podstaw do przyjęcia, że umowa z dnia 23 marca 2009 r. została zawarta dla pozorów. Nie sposób bowiem przyjąć, że pomiędzy P. R. jako sprzedawcą mebli a rodzicami powoda istniało porozumienie co do, aby rzeczywistymi nabywcami mebli byli rodzice powoda, a nie on sam. Sąd Rejonowy przyjął również, że pieniądze na zakup mebli stanowiły własność powoda, które otrzymał w ramach prezentów komunijnych. Sąd stwierdził także, że gdyby uznać umowę z dnia 23 marca 2009 r. za nieważną to wówczas spowodowałoby sytuację tego rodzaju, że meble zajęte przez Komornika Sądowego B. M. w sprawie egzekucyjnej o sygn. Km 1602/12 stanowiłyby w dalszym ciągu własność sprzedawcy tj. P. R., co i tak nie uprawniałoby pozwanego do egzekwowania z nich długu posiadanego względem matki powoda.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy postanowił na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana Gmina Miejska S. - Zarząd (...), zarzucając Sądowi I instancji niewłaściwą ocenę stanu faktycznego sprawy prowadzącą do nieuzasadnionego wniosku, że meble będące

przedmiotem postępowania są własnością małoletniego powoda. W konkluzji wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut niewłaściwej oceny stanu faktycznego sprawy nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. W ocenie Sądu wszelkie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji były prawidłowe i znajdowały oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, dlatego też Sąd Okręgowy przyjął je za podstawę swojego rozstrzygnięcia. Czyniąc rozważania w tym zakresie wskazać trzeba w pierwszej kolejności, iż według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99). Wykazanie przez skarżącego, iż Sąd naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów (zob. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00). Oznacza to, że postawienie takiego zarzutu nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Apelujący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził skrupulatną analizę każdego z przedłożonych w sprawie dowodów ze wskazaniem i oceną, na podstawie których wydał swoje rozstrzygnięcie.

Również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest chybiony. O skutecznym postawieniu tego zarzutu można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Zarzut ten może znaleźć zastosowania jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia. W niniejszej sprawie taki przypadek nie ma miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia spełniają bowiem wymogi powołanego przepisu - zawierają zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę materiału dowodowego oraz rozważania prawne.

Odnosząc się do stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że zaoferowane przez stronę powodową dowody pozwalają stwierdzić, że to K. S. jest nabywcą mebli i, że zostały one zakupione z pieniędzy otrzymanych w czasie Komunii. Wobec tak postawionych ustaleń, strona przeciwna nie przedstawiła odmiennych dowodów.

W judykaturze zwraca się uwagę, że ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20.12.2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051; wyrok SN z dnia 14.02. 2002 r., V CKN 745/00, LEX nr 53163). W procesie cywilnym strony mają wręcz obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Nie powinno być wątpliwości zatem, że zarzut pozwanego kwestionujący zakup przez powoda mebli mieści się w kategorii faktów niweczących prawo strony dochodzącej roszczeń w niniejszym procesie. Wobec tego, ciężar

wykazania i udowodnienia tych okoliczności spoczywał – zgodnie z treścią dyspozycji art. 6 k.c. – na pozwanym. Skarżący tymczasem nie sprostał temu obowiązkowi.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można podzielić argumentacji pozwanego, iż materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że meble nabył na swoją własność ojciec powoda, ani też oceny stanu świadomości 11-letniego chłopca. Trudno jest bowiem kwestionować sam zakup mebli przez dziecko, czy też nowoczesnego telefonu bądź komputera na potrzeby dziecka. Nie sposób pominąć, że 11-letnie dziecko posiada wykształcone już potrzeby estetyczne i kulturowe. Przedstawione przez powoda dowody jednoznacznie wskazują, że jego rodzice, z uwagi na niski dochód, nie byli w stanie sfinansować takiego zakupu.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że fakt wystawienia faktury może kontrowersyjny w kontekście rękojmi i gwarancji, tym niemniej nie można wykluczyć, że tego rodzaju faktura jest podkreśleniem że ten produkt jest własnością powoda, a ponadto mała miała na celu uchronić powoda przed egzekucją, z uwagi na ciężących na jego matce zobowiązaniach. Należy przy tym podkreślić, że równie dobrze ojciec powoda mógł na siebie zakupić meble, co również osłoniłoby te przedmioty przed zajęciem komorniczym. Tego rodzaju wniosek wypływa bowiem z faktu istnienia rozdzielności majątkowej między rodzicami powoda.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy apelację pozwanego na zasadzie art. 385 k.p.c. jako oczywiście bezzasadną oddalił.

Uwzględniając wynik postępowania apelacyjnego, rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda zostało ustalone na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. - Dz. U. z 2013 r., poz. 490).